

til at blive. Og virkelig modtog han da ogsaa hyppig Vidnesbyrd om, at han havde skaffet sig Venner derovre mellem selve Nathans Beundrere. Hans landlig friske, tilsyneladende saa troskyldige Forkyndelse begyndte at finde Sangbund hos saadanne Folk, hos hvem Fritænkeriet var i Færd med at gaa af Mode. Imidlertid havde han endnu ikke kunnet overbevise Kirkemyndighederne om, at han havde en Gerning at udrette i København; og det var hans daglige Harmes og Græmmelses, at den belejlige Tid forspildtes for ham.

Pers Skuffelse over ikke at træffe Inger havde i det første Øjeblik nær overvældet ham; men han havde dog hurtig taget sig i Sorgen; og nu, da han befandt sig paa Hjemvejen, var han næsten glad ved, at han ikke havde set hende. Ja, i sin højtspændte Sindstilstand var han ikke langt fra at se en venlig og betænksom Indgriben af Forsynet i denne hendes Borteværen. Han følte sig ikke sikker paa, at han vilde have været i Stand til at lægge Baand paa sig i hendes Nærhed. Det vilde heller ikke have været saa ganske let for ham helt at tie om det Store, der var overgaaet ham, siden de saaes. Men hvilke hendes Følelser for ham nu end var, saa havde han jo ingensomhelst Ret til at besvære hende med sin Fortrolighed.

Han vilde nu mindes hende, saadan som han havde set hende sidst derude i den friske Vind